Literární a výtvarné dopoledne

Slavíme 115. výročí založení školy - píšeme, kreslíme, malujeme

Témata, ze kterých můžete vybírat náměty pro literární i výtvarné tvoření:

Můj první školní den
Můj nej zážitek ze školy
Co se děje ve škole v noci?
V naší škole straší
Život pana školníka

Dovyprávěj příběh žáků Baumwalda a Fukse
Co se stalo v naší škole před 115 lety aneb nej zážitek mé/mého pra pra pra
Zločin ve škole (detektivní příběh)
Co bych vyprávěl vnoučatům o své škole?
Jaké bylo, je a bude oblékání ve škole?

Mandala pro naši školu

Jméno: JÁCHYM BERÁNEK Třída: 5.B. Datum: 8.12.

Literární soutěž – téma: DOVYPRÁVĚJ PŘÍBĚH ŽÁKŮ BAUMWALDA A FUCHSE

AŽ DO TEĎ TO NIKDO NEVDĚLAL,
A PROTO VYPRÁVÍM TENTO PŘÍBĚH.
O 175 LET POZDĚJI SE NAŠLI ÚPLNĚ
NORMÁLNÍ ŽÁCI JMÉNEM DAVID, ROBIN
A JÁCHYM. DAVID BYL HLOUPÍ ALE SILNÝ.
ROBIN BYL STRAŠPYTEL A JÁCHYM BYL
VELMI CHYTRÝ ALE SLABÍ. BYLI TO
NEJLEPŠÍ KAMARÁDI. MŮJ PŘÍBĚH
ZAČÍNÁ VE ŠKOLE FZŠ TÁBORSKÁ V 5.B.
JE KONEC VYUČOVÁNÍ A VŠICHNI TŘI
KAMARÁDI JDOU SPOLU PO ŠKOLE A JÁCHYM
ZAHLÉDL OBRAZ NAKŘIVO A POŽÁDAL
DAVIDA ABY HO NAROVNAL ALE ROBIN
NATO ODPOVĚDĚL ŽE TO JE NEBEZPEČNÉ
ALE DAVID TO UDĚLAL A OTEVŘELA
SE TAJNÁ CHODBA A ONI DO NÍ VSTOUPILI.
ŠLI ŠLI A ŠLI A NAJEDNOU SE
OZVALY DIVNÉ ZVUKY A TY JIM ŘEKLY
ŽE JSOU BAUMWALD A FUCHS A ZE
CHTĚJÍ AŤ JIM ZAPÍŠOU NEOMLUVENÉ HODINY
DO TŘÍDNÍHO VÝKAZU. DALI JIM KNIHU
(TY DUCHOVÉ) A ONI (TŘI KAMARÁDI)
ŠLY VRÁTILI SE A ZAPSALI JE A

OSVOBODILI JE (DUCHY) A TO JE KONEC.

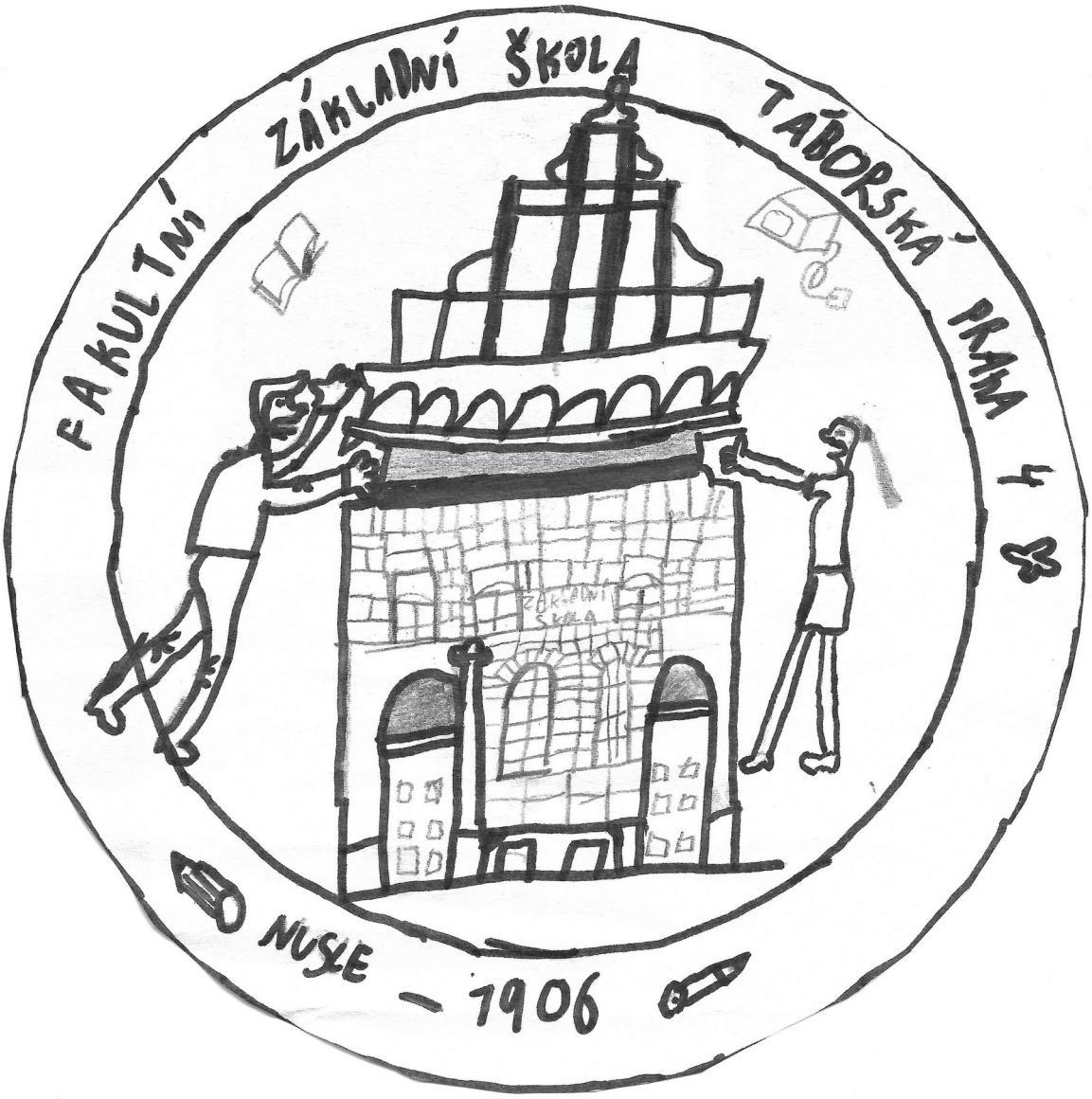

Jméno: Lara Čajčinac Třída: 5.A Datum: 8.12.

Literární soutěž – téma: Co se děje ve škole v noci

Jednou jsem měla soustředění tady ve škole s kroužkem. Přespávali jsme ve škole. Nejprve jsme s holkama trénovaly a pak přišel čas na spaní. V celé škole byla tma. Nikdo nikde. Rozhodli jsme se s kamarádkama, že se podíváme, jak škola v noci a ve tmě vypadá. Nevím, jestli to byl dobrý nápad a trošku jsem se bála, ale měla jsem vedle sebe dvě starší holky, které se taky bály. Moc daleko jsme nechodily. Musím říct, že naše škola je v noci opravdu strašidelná. Mohl by se tu natáčet i horor. Pak jsme s holkama šly konečně spát. Spaly jsme v klubíčku. A mně se chtělo v jednu v noci na záchod. Nestojí za to nic jiného než tam jít sama, protože jsem nikoho nechtěla vzbudit. Ani jsem nevěděla, kde mám zapnout světlo, takže jsem si svítila baterkou z telefonu. Slyšela jsem nějaké zvuky a kroky. Málem mi srdce vybuchlo. K tomu jsme se před spaním s kamarádkama strašily a řekly →

mi, že příšery a duchové chodí hlavně na záchody. Všechno bylo v pořádku a já jsem se vrátila do klubíčka dále spát. Trvalo mi hodně dlouho než jsem mu usla. Najednou jsem cítila jak se mě někdo vystahuje deku. Ztracky jsem se bála ohednout hlavu. U dveří jsem viděla postava dítěte. Začala jsem myslet na něco horkého a postava zmizela. Ve čtyři ráno jsem se vzbudila, na dveřích byla dole díra a viděla jsem tam papírek. Vstala jsem a na papírečku bylo napsáno „Najdi znamení" V tu dobu mi spadlo srdce. Ráno jsem nikomu nic neříkala a bála jsem se ošude chodit sama, ale musela jsem. Když jsem šla do tělocvičny, tak jsem uslyšela hlas, který jsem neznala. Byl to hlas holčičky, která mi říkala, že tato škola je prokletá. Její bratr se rád sázel a hodně prohrával a za to musel prodat hodně věcí, nakonec prodal i jejich dům a holčička se kvůli tomu ve škole zabila a straší po škole v noci a čeká, až někdo najde pentle a znamení. Tím pak může oživit a zlaveznit naši školu. Kdo to bude? To se neví.

ANA
NELA

Co se děje ve škole v noci?

Když se v naší škole setmí začnou se dít věci. Dějí se věci, co si ani nedovedem představit. Chodí tam strašidla, třeba: bílá paní, bezhlavý rytíř, duch, víla. To všechno tu straší a proč? Protože tato škola je hodně stará.

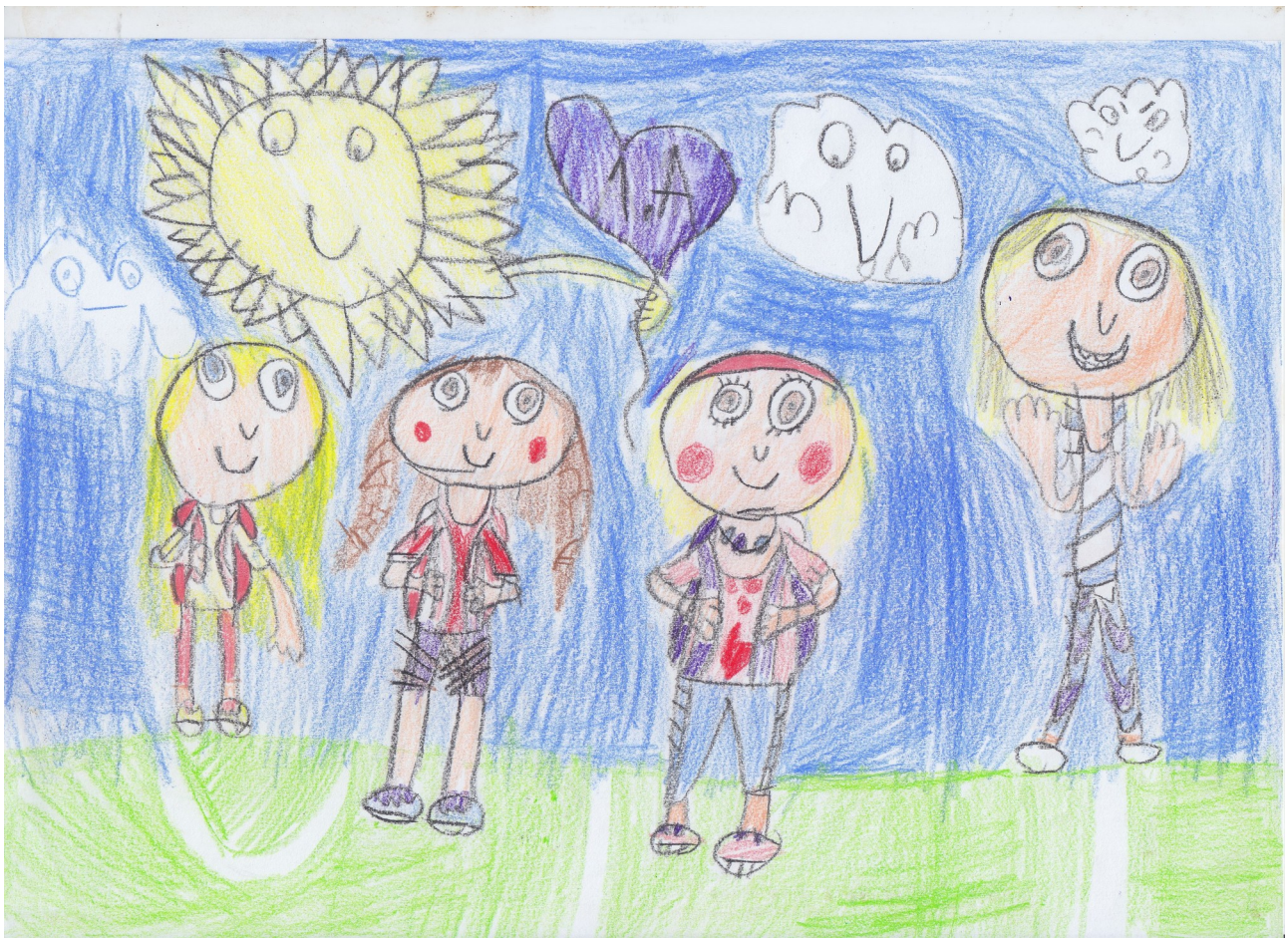

Co se děje ve škole v noci?
Když se venku setmíve
škole se dějí divné věci.
Dříve sem chodil zvláštní
žák. Jmenoval se Martin.
Někdy z ničeho nic zmizel.
Umřel, když mu bylo
sto let. Od té doby tu
straší. Po dlouhých letech
vypadaly školy úplně
jinak. Martin chtěl,
aby bylo vše jako dříve.

Snažil se děti donutit strašením,
aby se chovaly jako dřív.
Ale děti byly chytré a vždy
si přivolaly někoho dospělé-
ho. Tak se Martin vzdal strašení.
Ale kdybyste někdy v noci uviděli
něco bílého, tak máte aspoň jistotu,
že to je Martin.

Jméno: Josefka Čavrová Třída: 5.B Datum: 8.11.2021

Literární soutěž – téma: CO SE DĚJE V NOC VE ŠKOLE?

SUPERŘÍŠE PLNÉ DOBRO DRUŽSTVÍ

AHOJ JMENUJI SE JOSEFKA A S PARTOU ODVÁŽNÝCH HOLEK: ÁŇOU, VIKI, STÁŇOU A MARŤOU JDEM PROZKOUMAT V NOCI ŠKOLU. ZAČALO TO TAK ŽE JSME SPALI VE ŠKOLE. KDYŽ VŠICHNI USNULI TAK JSME SE VYPLÍŽILI VEN A ŠLI JSME ZKOUMAT DO TĚLOCVIČNY. NEJPRVE JSME VYSELI NA KRUZÍCH PAK JSME HRÁLI VYBÍJENOU A NAJEDNOU OCHLADILO BYLO TAM TAK 0°C. ~~A NAJEDNOU SE~~ BYLO A OBĚVILO SE TAM ~~OBĚHLO~~ NĚCO DIVNÉHO. BYLO NÁM HODNĚ DIVNĚ JAKO BY JSME ZKAMENĚLI. NĚCO SE ZA NÁMI OBĚVILO A PŘED NÁMI TAKY! PODÍVALI JSME SE NA SEBE A.... „UTÍKEJTE!" ZAKŘIČELA ÁŇA ZE STÁŇOU. NEZBYLO NÁM NIC NEŽ PROBĚHNOUT TOU JEDNOU POTVOROU. KDYŽ JSME PROBĚHLI OCITLI JSME SE VE SKEPENÍ. BYLO TO DIVNÉ VIKI PŘIŠLA NA TO ŽE JAK JSME PROBĚHLI TOU VĚCÍ TAK NÁS TO TELE-PORTOVALO. „TAK PROTO JSOU PŘÍŠERY TAM RYCHLE U NÁS!" ŘEKLA STÁŇA. „HOLKY! PRYČ! CO?" „BĚŽTE!" A V TO RÁNO BYLI KOLEM NÁS ~~BYLI~~ TY HNOSNÉ PŘÍŠERY. „BĚŽTE NAPROTI TOMU VYSOKÝMU!" A! BYLY JSME NA STŘEŠE ŠKOLY. „NO TO JE FAKT SUPER!" ŘEKLA JSEM. „ÁŇO! ŘEKLA STÁŇA! „MÁŠ V BATOHU LANO?" JO! V ZADNÍ KAPSE BATOHU!" STÁŇA VYTÁHLA Z BATOHU LANO A PŘIVÁZALA HO DEVNĚ MARTĚ KOLEM PASU. „CO BLBNEŠ?" ~~„NAPADLO~~ ŘEKLA MARTA. „NAPADLO MĚ ŽE BY JSME TĚ SPUSTLI

KDYŽ UMÍŠ LÉZT ABY SI V ÁTRIU ROZBILA OKNO ABY JSME SE DOSTALI OD SUD PRYČ. KDYŽ JSME BYLI DOLE ČEKALI TAM NA NÁS PŘÍŠERY. VLASTNĚ UŽ MI TO NEPŘIPOMÍNALO DĚSNÉ OBLOUDY ANI HOLKÁM. PŘIMOMÍNALI MI NÁS PĚT VYSTRAŠENÝCH HOLEK. PAK PO NÁS SKOČILI A PROMĚNILI JSME SE V NĚ A MÍSTO TOHO ABY PŘED NÁMA STÁLO 5 HNUSNÝCH PŘÍŠER STALI PŘED NÁMA PĚT HOLEK BYLO JIM TAK PODOBNĚ JAK NÁM. POTOM UTEKLI A MY TU ZŮSTALI JAKO ODPORNÉ PŘÍŠERY. ZA 100 LET (KDY ŠKOE BYLO 215) PŘIŠLA DALŠÍ PARTA DĚTÍ KTERÁ VYSVOBODILA NÁS A PROMĚNILA SE V SLIZKÉ PŘÍŠERY. TAK TEĎ UŽ JSME TO POCHOPILI KAŽDÝCH 100 LET NA DEN ŠKOLY SE NĚKDO VYSVOBODÍ A NĚKDO PROMĚNÍ A TO JE KONEC!

Jméno: Stella Drábková Třída: 5.B Datum: 8.12

Literární soutěž – téma: Život pana školníka

Je krásné ráno kdy pan školník Žiška ještě spinká. Znicehoniž se něco chlupatého hemží kolem pana školníka. A najednou ucejtí něco slizkého na své tváři. „FUJ!" Vykřikne otevřít oči a vidí Ginu jak radostí hopsá po posteli. „No jo no jo. Spočí Gino." Gina začne štěkat že to vzbudí i vycpaná zvířata vedle v kabinetu (jako pokaždé) Pan školník se podívá na hodiny a zjistí že je teprve pět čtvrté ráno. „Ach jo Gino Gino." Vstane jde se nasnídat vyčistit zuby převléct a další ranní povinnosti. A potom přišlo na Giny oblíbenou část. „HRAJÍ!" Pan školník je unavený (Ano jsou čtyři hodiny ráno) Tak si řekne že se projde po škole. Gina nechá v bytě a šel. Prohlížel si obrázky všech tříd. Ale něco se mu zdálo nezdálo. „Takové ticho" říkal si. Není divu když je po čtvrté ráno. Ale přesto. Najednou uslyšel nějaký zvuk. Přicházel ze zhora. Vyběhl na horu po schodech a uslyšel další zvuk ale jen přicházel ze zdola. Potom uslyšel Gigin štěkot. Běžel tedy za ní ale když přišel ke svému bytu všiml si že dveře jsou otevřené a Gina nikde. Hledal ji po celé budově školy ale marně. Celá škola zhasla. Opět slyšel Giny štěkot. Byl i na dřívějších záchodech ale stále nic. Šel se podívat do šatny poté do jídelny a nakonec na fotbalové hřiště. Venku ale mrzlo a školník měl jen školní tričko a teplákyAle to ho neodradilo od hledání Giny. Zhluboka se nadechl. Na hřišti ji také nenašel. Vzpomněl si na padu. Běžel jak nejrychleji mohl. Udýchaný doběhl na padu a volal na Giny. „Ginyyy!!! Ginyyy!!! Kde si!?" Uslyšel slabé pískunutí.

A poté si všiml zabíhajícího ocásku. V mžiku mu spadl kam před chvílí zaběhl ocásek, bylo zasunuto. Vzpomněl si že tam nepomohly světla. „Kde jen mám tu baterii!" Mumlal si pod vousy. Našel ji v malé kapse od batohu který s sebou vždy pro jistotu nosíval. Rozsvítil ji a uviděl malé schoulené klubíčko. „Hap! Hap!" „Gino!" Vzal ji do náručí a objal ji. Oba uslyšeli dupot. A ten přicházel z jejich bytu. Když tam došli všimli si prázdné lednice z které vybíhala spousta myší. Pan školník se zasmál a Gina ho začala lízat. „Určitě už máš hlad viď že jo?!" Začala vrtět ocáskem. Pan školník ji dal granule a kapsičku s mašličkem kterou večer vyndal z lednice. Smíchal jí to do misičky. Gina spokojeně papala a vesele si při tom poskakovala. Ale pana školníka stále vrtalo hlavou kdo to tak dupal a my myši pěšky. „A kdo zhasnul to světlo?" Stále si opakoval pan školník. Šel zkontrolovat pojistky ale byly v pořádku. Rozsvítila se všechna světla.

„VŠECHNO NEJLEPŠÍ PANE ŠKOLNÍKU!!!!!!!!!!!!"

Ozvalo se z prvního patra. Gina se lekla a přiběhla.

Byli tam všichni učitelé žáci dokonce i pan ředitel.

Pan školník zjistil že je 29.11. a má narozeniny!!! KONEC

můj PRVNÍ ŠKOLNÍ DEN

Emi Pompach

Šli jsme s RODIČI na HŘIŠTĚ podepsat se s UČITELI.
S UČITELY pakt jsme ŠLI S UČITELKOU do naší
TŘÍDY 1.B. bylo TO V ROCE 2016. 1.8. KDY
jsem šla do TYHLE ŠKOLY. JE TU TO UŽASNÉ,
KOLIK LIDÍ jsem TU poznala. KDYŽ jsem
něčemu NEROZUMĚLA. Hned mi pomohli
JSOU TO SKVĚLÉ UČITELE.
KDYŽ TU byly v ROCE 2016 DEVÁŤÁCI
a my v 1.B. TA K NAS ODVADĚLI ZE SCHODU DOLŮ.
NEJLEPŠÍ ŠKOLA
FZŠ TÁBORSKÁ ♡

Jméno: Kristýna Hyhlíková Třída: 3.B Datum: 9. prosince

Literární soutěž – téma: SNIH VE ŠKOLE

Hned ráno, když jsem vstala, jsem uviděla z okna, že sněží. Pak jsem šla do školy. Do školy jsem dorazila jen tak tak, protože začalo hodně chumelit. Už při první hodině jsem se nesoustředili, protože chumelilo tak moc, že pomalu zapadávala okna. Ve třídě a asi i v celé škole začala být velká zima. Nejdříve s námi paní učitelka cvičila abychom se zahřáli. Pak nás poslala do šatny pro bundy a zimní boty. Když jsme přišli do šatny, tak jsme zjistili, že jsou zasněžené dveře. Pan školník tam běhal s rukama na hlavě. Vlasy měl vyježené kruzovu a přitom křičel: „Jak se dostaneme ze školy?" Pak k nám udiveně kráčel a zeptal se nás: „Děti, vy víte, jak se dostaneme ze školy?" My jsme s radostí řekli: „No jasně, že víme. Prokopeme tunely." Tak jsme začali kopat. Používali jsme všechno, co bylo k dispozici. Jako třeba: lžíce z jídelny, příbory, hrnce a mnoho dalších věcí. Od vchodu začala postupně vznikat několik chodeb. Všechny nás to bavilo. Dokonce se přidali i učitelé a pan ředitel. Nakonec vzniklo super bludiště. Běhali jsme v něm všichni až do noci. Kdyby nás nevysvobodili hasiči a rodiče, běháme tam ještě dnes.

Příběh Baumwalda a Fuchse

Fuchs páčil okno, už dávno odbila půlnoc.
"Jsi si jistý že to je dobrý nápad?" promluvil nervózně. "Čeho se bojíš, Mikuláše v létě?" vysmál se mu Baumwald. "Vloupáme se dovnitř, opravíme testy a vylezeme ven" řekl rozhodně.
Fuchs vzdychl a odstoupil od okna který zavrzalo.
"Super..." zavrčel Braumwald než vlezl dovnitř, následován Fuchsem.
Bylo vidět, že zatímco Braumwald, který tohle naplánoval, byl sebesvědomý o tomhle plánu. Fuchs byl nervozní a furt se ohlížel.
Jejich kroky s ozvěnou se ozívali chodbou.
Došli ke dveřím vedle kterých bylo napsáno '7.B', Braumwald zalumcoval dvěřmi. "Zamčeno" špitl Fuchs, "očividně" štěkl na něj Braumwald

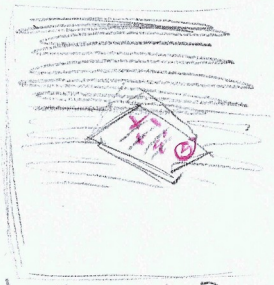

Fuchs se na něj naštvaně obrátil, ale nic neřekl. "Tak dělej, ode mnoj," sykl Bramwald
Fuchs něco zamumlal, ale vzal klíče který (neochotně) ukradl uklízečce a dveře odemkl.
Oba opatrně vstoupili dovnitř, Fuchs více opatrně.
"Slyšels to?" špitl Fuchs, Braumwald naštvaně něco sykl. Fuchs se otočil, a, v tý tmě něco stálo, vysokého. Fuchs se nedokázal ovládnout, zpaniky otevřel okno a skočil.
Ráno našli oba mrtvý, Fuchs skočil z výšky a Braumwald vykrvácel

Alexandra Jirková 6.B

Jméno: Nicol Jirosová Třída: 3.B Datum: 8.12

Literární soutěž – téma: krásní první den ve škole

Jednoho dne nastala ta chvíle že sem
šla do školi bla sem vystrašená a
zarověň sem se těšil děvčáci nás
provedli touhle nádhernou školou a pak
nás dovedi do třídi. druhý den sme musel
brzo stávat a tosem se chtela vispat jenž
jsem se těšila na spolužáky a na paní
učitelku přišla jsem do třídi a nikoho jsem
neznala ale pár holek a kluků jsem znala
protož semnou chodi do školky v první
třídě sem sedel s rozou a ta byla hodná
pmáhala po vyučovací hodine no neřekla
bych zrovna vyučovací hodinu spíš
poznavací a kreslicí a hrací hodinu potom
sme šli domů a druhý den sme si vyráběli
a po vyučovací hodine jsinas odvedla náka
paní potom sme šli do jine třídi řekla
že si máme sednout do kroužku na koberec
a tam nám řekl že je naše družinářka
nikd nevedel co je družinařka a tak nam
to vysvetlila ami to pochopili a taky nam
řekla jak se menuj menu je se Kristína
Paukerová a taky řekla že si nas bude každej

den si nás vyzvedne promne soboty a neděle
a potom sme šli nobes a mi sme byli spokojení

Kamila J.

Co se děje ve škole v noci?...

Na ulicích už je tma, Základní škola Táborská se zavírá, pan školník zhasíná světla, všichni žáci už jsou doma, tedy kromě jedné čtveřice z 7. B Jára, Vojta, Niki a Milana jsou stále ve škole. Zůstali protože slyšeli že po škole v noci chodí bývalé žáci. Vojta nervoženě říká „Jseš si jistá že jsme tady museli zůstat?.. „Niki rodertně říká Jo!" Milana tiše říká „Buď ticho!" Prošlo už 2 hodiny. „Hey vstáváte všichni už odešli" říká Jára. Co!... zamumlala Niki. Už všechny odešli a asi něhoho vidím, nehoho světle bílého a průhledného.. že to není to co si myslím... řekl vystrašeně a nervoženě...

Jméno: ANASTÁZIE KŮHLEROVÁ Třída: 5.A. Datum: 8.12.

Literární soutěž – téma: V NAŠÍ ŠKOLE STRAŠÍ

Taky vás vždy zajímalo, co se děje v noci ve škole? Já vám to dnes povím. Poslední den školy jsem se s mojí kamarádkou Alenou přihlásila na akci přespávání ve škole. Naše třídní paní učitelka Ročková věděla, že milujeme (naše třída) schovávanou. Takže nám dovolila hrát schovávanou. Já jsem se schovala do popelnice a moje kamarádka Alena za popelnici. Po chvilce jsem si všimla, že už se všichni našli kromě toho taky všumpa tak jsme vyšly z našich úkrytů. Šla jsem domů k třídě Alenat mě ale zavolala. Řekla mi, že když už jsme ve škole v noci a když o nás učitelka neví, tak přece můžeme prozkoumat školu. Chvilku jsem o tom přemýšlela a rozhodla jsem se, že tu školu tedy prozkoumáme, což bylo dobré rozhodnutí.

„Víš, co mě zajímá nejvíc?" zeptala se Alena. „Nevím." „Mě zajímá, proč naše zahny tak hrozně smrdí," řekla Alena. „To je dobrý nápad, jdeme tam." Když jsme dorazily do zahny, už to tam smrdělo. „Mě se vždy zdá, že ten smrad přichází z tadyhleto dveří," řekla jsem. „Máš pravdu," řekla Alena. „Ja, je otevřeno! Ty dveře nejsou zamknuté." Alena otevřela dveře, otevřel se nám výhled na hromadu starých, smrdících knih. „Hele, kronika naší školy. Já si ji přečtu." „To chcete... Hele, víš co tady stojí? Má-li někdo do konce školního roku samé jedničky, dostává zlaté pero. Zlaté pero může probudit duchy, které smrdí. Probudit je může ~~probudit~~ tím, že zlatým perem podtrhne jejich jména. Tím, že je probudí, ty duchové přestanou smrdět." „To tam stojí?" zeptala jsem se. „Ja," odpověděla Alena. „Tady jsou ty jména těch

Jméno: ANASTÁZIE KÖHLEROVÁ Třída: 5.A Datum: 8.1.20

Literární soutěž – téma: V NAŠÍ ŠKOLE STRAŠÍ

A TŘEKLA JSEM.

duchové. No a hádejte co jsem udělala? Já jsem si jména podtrhla. Já teď to pero dostala v první třídě! No a od té doby už v šatně nesmím!

LINDA 7B

Naše škola

115 let, to to plyne,
no, žákům moc ne.
Proč je škola povinná?
Zbytečně se kvůli ní plítvá zemina.

No, aby to tu bylo trochu pozitivní,
zahodíme všechno negativní,
a řekneme si výhody naší školy.

No, abych pravdu řekla,
moc výhod tu není,
nejradši bych se toho zřekla,
učitelé se tu často mění.

Ale i přesto všechno se to dá
přežít.

Ráno jsem vstala v 6:30 maminka mě zbudila a zeptala se jestli se těším do školy. Já jsem mamě odpovědela že ano ale mám trochu strach že si nenajdu žádný kamarádi a šla jsem se oblíkat Potom jsem si dala svačinudo batohu a s mamkou jsme vyrazili do školy. Ve škole jsem vědela kde mám třídu Protože mi to včera paní učitelka ukazala přišla jsem do třídy tam mě paní učitelka všem představila a přišly za mnou Roza, Amalie, a Eliška. Asi po roce Eliška odešla a zůstaly jsme my 3.

Jméno: Rozárie Mužíčková Třída: 3.B Datum: 8.12.

Literární soutěž – téma:

Ve školce byl můj poslední den. Měli jsme rozlučku. A taky moc dobrý oběd. I diskotéku. Protože už bylo odpoledne já šla domů, mě se nechtělo. Ale zítra byl můj první den ve škole. Tak jsem šla. Měla jsem od Ježíška aktovku. I penál. Musela jsem si to večer připravit. A pak jsem šla spát. Nemohla jsem se dočkat. Nechtělo se mi spát. Ale pak jsem usla. Bylo to prvně neobvyklí den. I tak jsem se těšila do školy. Stávala jsem v 7 hodin. Snídala jsem rychle. A pak jsem se konečně dočkala. Fotila jsem se. Podepisovala jsem se. A poznala jsem svoji paní učitelku. Jmenovala se Ljuba Černá. Má nás až do 5 třídy. Šli jsme do třídy. To se mi líbila. Představovala jsem si že bude horší. Já si sedla s Nicol. To je trošku větší holka než já. První den jsme se nučili, Druhý den jsme se už učili. A pak jsme šli do družiny. Tam jsme si hráli. Poznali jsme paní vychovatelku Kristýnu. A pak jsem šla domů a všechno vše pověděla mamince i bráškovi a celi rodině a měla jsem z toho velký zážitek

MŮJ NEJLEPŠÍ ZAŽITEK ZE ŠKOLY

KDYŽ JSME SPALI VE ŠKOLE.
KDYŽ JSME JELI NA VÝLET DO
BŘEŽAN. KDYŽ JSME BYLI V KINĚ
KDYŽ JSME CHODILY NA PLAVÁNÍ
KDYŽ JSME BYLI V PRVNÍ TŘÍDĚ
V PIZZERI. KDYŽ JSME BYLI
V MC DONALDU. KDYŽ JSME BYLI
V NÁRODNÍM DIVADLE. KDYŽ JSME
BYLI NA ŠKOLE V PŘÍRODĚ

Jméno: David Šindler Třída: 5.B Datum: 8.12.2021

Literární soutěž – téma: Zločin ve škole

Jednoho pochmurného rána se neposlušný žák jménem Robin Kraml loudal ke škole. Byl znuděný, ale co to ŠKOLA ZMIZELA! Tak šel domů hrát Fortnite. Mezitím žáci David Šindler a Martin Prokop seděli ve kokpitu (řídítelně) a hráli si na Vašek 7. Najednou David řekl: „Martine my letíme" a byla to pravda. Kluci začali skákat a křičet: „Jupí". Protože se kluci nevěnovali řízení škola začala padat. Naštěstí probudili pana školníka ve svém myšárku, školník přišel do řídítelny ujmul se řízení a vyletěl do oblak. Pan školník byl velmi překvapen a naše hodiny spadl. Za 24 hodin a 39 minut dorazili na Mars. Na Marsu na ně čekalo milé překvapení, uvítali je mimozemšťani. Vlodi se najednou objevil pan ředitel a pár učitelů. Mimozemšťané jásali a provolávali slávy. Všichni učitelé začali učit. Mimozemšťané byli velmi šťastní a ukazali lidem jak se

dostat domů. Naši učitelé a 2 žáci se po 2 měsících učení zvrátili na zemi. Při přistání zjistili že mezeli druhou školu která byla postavena přesně 29 sec. Po přistání se vrátili domů a všechno dobre dopadlo. Každý večer posílal přes českou poštu dopisy na mass (nikdy nedošly) :(

7.B

Každé ráno budím se
Na víkendy těším se
Po víkendu do školy
Umučí mě úkoly

Škola je povinně
Učitelé se tváří nevinně
Úkoly nám zadají
a nám začíná trápení

Ve třídě se hádáme
Problémy tím děláme
ale nakonec je to stande
Protože je to moje banda.

Sofia

V naší škole straší

Zhruba týden před letními prázdninami jsem šel po obědě okolo školníkovy pracovny. Ale pan školník měl otevřeno. Jen jsem chtěl nakouknout, jenže pan školník mě uviděl, ale místo toho ,aby mi vynadal, mě pozval dál. Uvařil mi čaj a sedli jsme si do křesel. Pan školník se mě zeptal, co jsem potřeboval, když jsem byl u jeho pracovny. Vysvětlil jsem mu, že jsem jen nahlédl, protože mi bylo divné, že má otevřeno. Školníka odpověď nezaskočila. Evidentně ji čekal. Po té, co jsme dopili čaj a řekli si, co je nového, poděkoval jsem a chtěl jsem odejít. Jenže školním mě zastavil ve dveřích a vyzval mě, ať se ještě vrátím zpět do místnosti s křesly. „ Rozhodl jsem se, " pravil pan školník, „ že to někomu řeknu. A ty ses naskytl nejlíp. Musím ti prozradit, že v naší škole straší. Já vím, že si myslíš, že je to pitomost. Ale opravdu. Poslední den školy o půlnoci prochází budovou duch prvního ředitele této školy. Je to pravda, já už ho viděl. Je celý oblečený v černém a všude, kudy projde, se rozsvítí. A prý ho dokážeš vysvobodit jen tím, že na něj zavoláš jeho celým jménem. Bohužel jeho celé jméno ti říct nebo kážu. Jediné, co vím, je jeho křestní jméno. Jmenoval se *Benedikt a* jeho druhé jméno a příjmení si musíš zjistit sám, jestli ředitele chceš zachránit. Ale, že jsi to ty, tak ti poradím, kde hledat jeho jména. Ve školním skladu."

Druhý den jsem to všechno vyprávěl Adamovi a Michalovi. Ti dva mi nevěřili ani špetku z toho, co jsem jim vyprávěl. Nakonec jsem je přemluvil, aby se mnou šli o víkendu hledat do školního skladu. Naši rodiče odjeli společně někam na koncert, takže jsme měli dost času na to, abychom něco našli.
Večer, hned jak rodiče odešli, jsme se sešli před školou. Všichni tři jsme měli baterky a Adam i svačinu. Já jsem si s sebou pro jistotu vzal i zápisník, kdybych si něco potřeboval zapsat. Vešli jsme zezadu přes hřiště na školní dvůr a pak do skladu, který byl odemčený. Pan školník ho pro nás nechal otevřený. Hledali jsme hodinu a pak Adam zavolal, že něco našel. Byla to stará třídní kniha. Byl v ní zapsán rok 1906, rok založení školy. Bylo v ní úplně všechno. Jenom jména žáků a učitelů chyběla. Bylo to divné, protože stránka byla vytržená. Hledali jsme po celém skladu a nic jsme nenašli. Pak jsem ale uviděl věc, která mě velmi překvapila. Zavolal jsem Adama s Michalem k sobě, abych jim ukázal, co jsem našel.
Byla to obálka a ta obálka byla zasunutá za jeden z trámů. A v té obálce byl ten list ze třídní knihy. Na obálce bylo napsáno toto: Kdo tuto obálku objeví, může mne vysvobodit. Jméno ředitele jsme našli a dál nám nezbývalo nic než čekat, až školní rok skončí a my můžeme vysvobodit ředitele.

Byl poslední den školy a všichni vyběhli z budovy jako vystřelení z kanonu. Jen já, Michal a Adam jsme šli domů pomalu a bez řevu a smíchu. Najednou jsem si vzpomněl na pana školníka a běželi jsme do jeho pracovny. Pan školník tam naštěstí byl. A tak jsme ho poprosili, aby nechal odemčený zadní vchod. Pan školník nám slíbil, že nechá otevřeno, abychom mohli dovnitř. Dnes jsme měli zase štěstí, jelikož naši rodiče šli společně do divadla a my jsme mohli bez úhony podniknout vysvobození ředitele.

Ve 23:30 jsme se všichni tři sešli před školou a znovu si zopakovali, jak se máme zachovat, až uvidíme ducha ředitele. Pak jsme si ještě zopakovali jeho jméno: *Benedikt Josef Müller*. Pak jsme se vydali hledat po školní budově ducha pana ředitele. Po čtvrt hodině hledání jsem uviděl světlo. Šel jsem velmi opatrně za ním, až jsem došel do chodby, kde se nacházela kancelář ředitele. Bylo jen malounko otevřeno, ale světlo bylo naprosto jasné. Nahlédl jsem dovnitř a spatřil jsem ho. Vysoká postava celá v černém. Jen vlasy a kůži měl bílou. Sebral jsem veškerou svou odvaho a vešel jsem dovnitř.
A řekl jsem co nejvíc nahlas jeho jméno. „*Benedikte Josefe Müllere.“* Jakmile jsem to dopověděl, všechna světla zhasla. Avšak přede mnou se objevilo modré světlo, které se stále přibližovalo a pak jsem zahlédl vousatou tvář prvního ředitele. Ředitel mi velmi děkoval za vysvobození jeho duše. Svěřoval se mi se vším, co v těle ducha musel prožít. Když vše dopověděl, znovu mi poděkoval a zmizel.
Byl to nezapomenutelný zážitek a hned, co jsem se zase shledal se svými kamarády, vydali jsme se směrem ven z budovy.
A teď vám s radostí oznamuji, že v naší škole už nestraší.